

ΕΤΟΣ 53ον

18 Δεκεμβρίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (2742)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«...οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν»

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σήμερα Κυριακή πρό τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ θυμᾶται τοὺς προφῆτες καὶ ἁγίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ λέγει πὼς ὅλοι αὐτοὶ πέθαναν μέ τὴν ἀναμονή τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς πού εἶδαμε τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου εἴμαστε σέ πιο καλὴ θέση ἀπ' αὐτούς. Ἔσ πούμε λίγα λόγια γιὰ τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ.

Σημεῖον ἀγάπης ἢ γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Θεὸς τρέφει γιὰ τὸν ἄνθρωπο μιὰ ἐκστατικὴ καὶ μανικὴ ἀγάπη. Ὅπως λέγει ἓνας Ἐπίσκοπος, μέσα στὴν ἐκστατικὴ του ἀγάπη ὁ Θεὸς ἐνώνεται μέ τὴ δημιουργία πιο στενά ἀπ' τὴν κάθε δυνατὴ ἔνωση, καθὼς γίνεται ὁ ἴδιος αὐτὸ πού δημιούργησε, δηλ. γίνεται ἄνθρωπος. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μᾶς φανερώνει τὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἢ κορωνίδα τῆς δημιουργίας. Ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἄνθρωπος «ἵνα τιμήσῃ τὴν σάρκα καὶ αὐτὴν τὴν θνητὴν», κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ἔσ κάνουμε μερικές παρατηρήσεις πάνω σ' αὐτό.

Ἡ ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου

Ἐνας σύγχρονος θεολόγος γράφει: ἂν ὁ Λυτρωτὴς ἦταν μόνο οὐράνιος, πὼς θά ἐθεράπευε τὸν ἐπίγειο; Συνεπῶς ἔπρεπε νά εἶναι ἀπ' ἐνὸς μὲν ὁμογενῆς, ἀλλ' ὄχι μόνο αὐτό, γιατί ἔτσι θά ἦταν κι ὁ ἴδιος ἀτελής, ἀπ' ἐτέρου δέ ἑτερογενῆς, θεῖος, ἀλλ' ὄχι μόνο αὐτό, γιατί ἔτσι θά ὀδηγοῦσε σέ σωτηρία καταναγκαστικῶς, καταργώντας τὸ αὐτεξούσιο. Στὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ οἱ Πατέρες δέ μιᾶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού ἀποθεώθηκε, ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ πού ἐνσαρκώθηκε.

Ὁ Χριστὸς μέ τὴ γέννησή του ἐπανέφερε τὴν ἀνθρώπινη φύση στὴ θεόσδοτη τάξη. Ἡ τάξη τῆς Δημιουργίας ἦταν μιὰ πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ κατ'

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. ια' 9-10, 32-40)

Οι δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἀδελφοί, πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφνγον στόματα μαχαιράς, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτριῶν· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαριμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαιράς ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγίοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακονχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένον, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

εἰκόνα στό καθ' ὁμοίωσιν. Μὲ τὴν πτώσιν μας ἀλλοτριωθήκαμε τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τὸ φοβερότερο κακὸ ἀπ' ὅλα.

Κατὰ τὴν ἐνσάρκωση ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν προσέλαβε ἀπλῶς τὴν ἀνθρώπινην ἰδέα (ἀνθρώπινη ὁλότητα), γιατί τότε διὰ μιάς θά εἶχαν ὀδηγηθεῖ στή σωτηρία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, δηλ. ὅλοι οἱ κατ' ἄτομο ἄνθρωποι ὡς μέτοχοι ἐκείνης τῆς ἰδέας. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προσέλαβε ἓνα συγκεκριμένο ἄνθρωπο καὶ μάλιστα ὁλόκληρο. Ἡ ὄλη Θεότητα ἐνώθηκε στό συγκεκριμένο πρόσωπο μὲ τὴν ὄλη ἀνθρωπότητα. Κάθε ἰδίωμα καὶ κάθε ἐνέργεια τῆς καθολικῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἔχει προσληφθεῖ ἀπὸ τὸ Χριστό καὶ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο δὲν ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴν πρόσληψη αὐτή.

Συνεχίζοντας τὴ σκέψη μας πάνω στό μυστήριο τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ ἄς ἀφήσουμε τὸν πατερικὸ λόγον νά σημειώσῃ· Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πλέγει πῶς στήν ἔνωση τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔγινε καμιὰ σύγκρουση ὡς πρὸς τίς φύσεις. Βλέπουμε τίς δύο φύσεις, δηλ. τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὴ θεία, νά ἐνώνονται σέ μιά ἔνωση ἀδιάσπαστη, ἀσύγκυτη κι ἀδιαίρετη. Ἡ σάρκα τοῦ Χριστοῦ εἶναι σάρκα κι ὄχι Θεότητα, ἔστω κι ἂν ἔγινε σάρκα Θεοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι Θεός κι ὄχι σάρκα, ἔστω κι ἂν πῆρε κατ' οἰκονομία τὴ σάρκα τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. ἔγινε ἄνθρωπος. Ἔστω κι ἂν εἶναι διαφο-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, μέ τήν πίστιν κατώκησε ὁ Ἄβραάμ εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σάν ξένος σέ μιά ξένη χώρα, ζῶν σέ σκηνές, μαζί μέ τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκληρονόμοι τῆς ἰδίας ὑποσχέσεως, διότι ἐπερίμενε τήν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχει στερεά θεμέλια καί τῆς ὁποίας ἀρχιτέκτων καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουήλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὁποῖοι μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα πλεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγήν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγήν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκρούς των δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διά νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλλύτερην ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακῆν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλῆς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλήν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, **δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ** ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτω καλλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς, διά νά μή φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ρετικές οἱ δύο φύσεις καί μεταξύ τους ἄνισες, ἐν τούτοις ἐνώθησαν ὑπερφυσικά, γι' αὐτό κι ὁ Χριστός εἶναι ἕνας (ἕνα πρόσωπο), πού ἀποτελεῖται ἀπό δύο φύσεις. Δέν μπορούμε νά διαιρέσουμε τὸ Χριστό εἰδικά σέ ἄνθρωπο καί εἰδικά σέ Θεό, ἀλλῆλῃ λέμε πῶς ὁ Χριστός εἶναι ἕνα πρόσωπο, πού ἔχει δύο φύσεις ἀσύγχυτες. Ἡ γέννηση τοῦ Ἐμμανουήλ εἶναι παράδοξη καί δέν ἀκολουθεῖ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καί τοὺς φυσικοὺς νόμους. Εἶναι ἕνα μυστήριο.

Ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου μυστήριο ἀγάπης

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι μυστήριο ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσο μεγάλη, πού ἕνας σύγχρονος λογοτέχνης κάπως ἔτσι τὴν παρουσιάζει. Ἡ διαφορά τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸ σκουλήκι εἶναι πολὺ μεγάλη. Πιὸ μεγάλη ὁμοσ (ἄπειρη) εἶναι ἡ διαφορά τοῦ Θεοῦ μέ τὸν ἄνθρωπο. Ἐάν ἕνας ἄνθρωπος γίνε

18 Δεκεμβρίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ἐν ἡ μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶν εὐαρεσπισάντων, ἀπό Ἀδάμ ἄχρι καί Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως καί τῶν Προφητῶν καί Προφητῶν ἐξαίρετως δέ τοῦ Προφήτου Δανιὴλ καί τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων. Ἰησους: α' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 9 - 10, 32 - 40 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. α' 1 - 25.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Δεκεμβρίου, Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπόστολος: Γαλ. δ' 4-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. β' 1-12.

σκουλήκι, γιά νά σώσει τοὺς σκώληκες ἀπὸ τὴν καταστροφή, τὸ γεγονός αὐτὸ προκαλεῖ φρίκη σέ μᾶς καί μόνο πού τὸ σκεπτόμαστε. Κι ὅμως μεγαλύτερη συγκατάβαση ἔκανε ὁ Χριστὸς γενόμενος ἄνθρωπος. Ἡ ταπεινώση του ἦταν ἀπειρη καί φυσικά μεγαλύτερη. Ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ προκαλεῖ αἰώνιο θαυμασμό καί τὴν ἐκπλήξη τοῦ ἀνθρώπου. Μᾶς ἀγάπησε ὁ Θεός. Αὐτὸ μᾶς δημιουργεῖ ὑποχρεώσεις νά τὸν ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς. Ὁ Κύριος ἔγινε ἄνθρωπος, χωρὶς νά ζητήσει τίποτε ἀπὸ ἐμᾶς. Ἡ ἐνέργειά του ἦταν πέραν ἀπὸ κάθε ιδιότητι. Ἦ ἀλλῶστε εἶναι ὡς Θεὸς ἀνευδής. Ἐμᾶς ὠφέλησε ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Κυρίου. Μᾶς ἀποκατέστησε στὸ ἀρχαῖο κάλλος, παλινόρθωσε τὴν ἀνθρώπινη φύση, διέσωσε τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, διέλιξε τὸ κράτος τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου, μᾶς χάρισε τὴ ζωὴ. Δέν εἴμαστε πλέον ὑποχέρινα τοῦ πονηροῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλῆλα παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἀδέλφια τοῦ Χριστοῦ καί παιδιά τοῦ Θεοῦ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία μας νιώθουμε τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός καί τὸ ζοῦμε στὰ μυστήρια καί μάλιστα στὴ θεία Εὐχαριστία, πού εἶναι τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ σέ μᾶς. Ἡ προίκα πού μᾶς ἄφησε ὁ Κύριος εἶναι τὸ σῶμα καί τὸ αἷμα Του, αὐτὸ δηλ. πού δανείσθηκε ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἐνωμένο ὅμως μέ τὴ Θεότητα. Τὸ τεθεωμένο σῶμα καί αἷμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ δύναμή μας καί ἡ ζωὴ μας. Ἦς βιώσουμε τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως μέ τὴ συμμετοχὴ μας στὰ μυστήρια καί στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμόνομο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἰντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>